

Κοινωνία Θεού

Η αληθινή πρόοδος

Η Βασιλεία των ουρανών, είπε ο Χριστός μας, πως μοιάζει μ' έναν γαιοκτήμονα, ο οποίος βγήκε νωρίς το πρωί να προσλάβει εργάτες για το αμπέλι του. Μόλις βρήκε κάποιους, συμφώνησε μαζί τους μισθό ένα δηνάριο την ημέρα. Αυτοί συμφώνησαν και πήγαν αμέσως στο αμπέλι του να εργαστούν. Κατά τις εννέα το πρωί εκεί που περπατούσε είδε κι άλλους να κάθονται χωρίς δουλειά. Τους πλησίασε και τους είπε να πάνε και αυτοί να εργαστούν στο αμπέλι του και ό,τι είναι δίκαιο θα το πάρουν για τον κόπο τους. Οι εργάτες χάρηκαν που βρήκαν δουλειά κι έφυγαν χαρούμενοι για το αμπέλι. Ο γαιοκτήμονας έκανε το ίδιο στις δώδεκα, στις τρεις και κατά τις πέντε το απόγευμα.

Μόλις βράδιασε φώναξε το διαχειριστή του να καλέσει τους εργάτες, για να τους δώσει το μεροκάματό τους. Πρώτοι ήρθαν αυτοί που τελευταίοι έπιασαν δουλειά κατά τις πέντε το απόγευμα. Ο καθένας τους πήρε από ένα δηνάριο. Στη συνέχεια ήρθαν αυτοί που πρώτοι εργάστηκαν στο αμπέλι από νωρίς το πρωί και δυσαρεστήθηκαν, όταν κι αυτοί πήραν ένα δηνάριο. Περίμεναν να πάρουν περισσότερα εφόσον και οι τελευταίοι πήραν από ένα. «*Είναι δίκαιο γι' αυτούς που εργάστηκαν όλη την ημέρα να αμειφθούν το ίδιο μ' αυτούς, που ήρθαν και εργάστηκαν μόνο για μία ώρα;*» Αρχισαν να φωνάζουν και να παραπονιούνται στον γαιοκτήμονα για την φανερή αδικία. Ο γαιοκτήμονας όμως με γαλήνη και αγάπη γυρνάει σ' έναν απ' αυτούς και του λέει: «*Φίλε μου δε σε αδικώ. Μαζί δε συμφωνήσαμε ένα δηνάριο για το μεροκάματό σου; Τι σε πειράζει, εάν δώσω και στον τελευταίο εργάτη ίσα μ' εσένα; Δεν μπορώ να κάνω τα χρήματά μου ότι θέλω; Ή μήπως επειδή είμαι καλός αυτό σου προκαλεί τη ζήλεια; Πάρ' το και πήγαινε στο καλό*».

Έτσι ο Χριστός μάς λέει πως οι τελευταίοι θα βρεθούν πρώτοι και οι πρώτοι τελευταίοι. Διότι οι καλεσμένοι είναι πολλοί, αλλά λίγοι είναι οι εκλεκτοί.

Ερμηνευτικά Σχόλια

Βασιλεία των ουρανών - αμπελώνας: Η Βασιλεία των ουρανών, μας λέει ο Χριστός, μοιάζει μ' ένα αμπέλι, στο οποίο ο γαιοκτήμονας (ο Θεός) καλεί όλους να εργαστούν πνευματικά. Κανείς δε μένει χωρίς να τον προσκαλέσει. Η εργασία αυτή είναι ευλογημένη και ο Θεός συναντά τον άνθρωπο μέσα σ' αυτήν.

Δικαιοσύνη: Η δικαιοσύνη των ανθρώπων δεν είναι ίδια με τη δικαιοσύνη του Θεού. Πολλά πράγματα που φαίνονται άδικο στους ανθρώπους για τον Θεό είναι απολύτως δίκαια. Η διαφορά είναι στην αγάπη. Ο Θεός είναι αγάπη, οι άνθρωποι συχνά νομίζουν ότι έχουν ή δείχνουν αγάπη, αλλά δεν αγαπάνε γνήσια. Από τη ζήλεια τους τυφλώνονται και δε βλέπουν τα πράγματα καθαρά. Η ζήλεια με τη σειρά της ζητά πάρεα της και άλλα πάθη. Έτσι ο άνθρωπος μπερδεύει το δίκαιο με το άδικο. Με προσευχή και με εμπιστοσύνη στο Θεό μαθαίνουμε να αγαπάμε. Ο χριστιανός είναι μαθητής στην αγάπη του Θεού, εργάτης στο αμπέλι της αγάπης Του.

Σχέση προσωπική με το Θεό: Στην παραβολή διαβάσαμε πως ο γαιοκτήμονας, δηλαδή ο Θεός, μίλησε σ' έναν από τους εργάτες που διαμαρτύρονταν και του θύμισε την συμφωνία, που είχαν κάνει. Ο Θεός μιλά προσωπικά με τον καθένα μας και ζητά συνέπεια σε ό,τι έχουμε συμφωνήσει. Δεν ωφελεί να ασχολούμαστε με το τι συμφωνίες κάνει ο Θεός με τους άλλους ανθρώπους και να ζηλεύουμε. Ένα χρειάζεται να γνωρίζουμε, πως ο Θεός είναι πατέρας όλων και όλους το ίδιο μας αγαπά. Αλλά όπως ο γιατρός στον κάθε άρρωστο δίνει διαφορετικό φάρμακο έτσι κι εδώ κάθε άνθρωπος χρειάζεται από το Θεό άλλη αντιμετώπιση, γιατί ο καθένας μας είναι ένα μοναδικό πρόσωπο.

Πως οι τελευταίοι θα βρεθούν πρώτοι: αυτό συμβαίνει και στη ζωή μας γενικότερα. Αν αντί να ασχοληθούμε με την προσωπική μας πρόοδο, εμείς ασχολούμαστε με το τι κάνει ο ένας και ο άλλος, ζηλεύουμε, σκεπτόμαστε άσχημα και ανταγωνιζόμαστε, τότε θα μείνουμε τελευταίοι. Γιατί το μίσος και η ζήλεια δεν μας κάνουν να σκεφτόμαστε σωστά. Γι' αυτό, σε ό,τι κι αν κάνουμε, ας προσπαθούμε να προοδεύουμε κι ας αφήνουμε στην άκρη τι κάνουν οι άλλοι, ακόμη κι αν χρησιμοποιούν άσχημους τρόπους. Ο Θεός βλέπει και γνωρίζει και η δικαιοσύνη του εκφράζεται διαφορετικά για τον καθένα. Εμάς όμως δεν πρόκειται να μας αδικήσει. Εργάτες στον Αμπελώνα του Κυρίου μας μπορούμε να είμαστε όλοι μας. Πόσο θα αγαπήσουμε το Χριστό μας και πόσο τους άλλους αδελφούς μας, που εργάζονται ή δεν εργάζονται το ίδιο με εμάς; Αυτό θα φανεί από το πόσο αγαπάμε αυτό που κάνουμε και δε ζητάμε από το Θεό ανταμοιβή, έστω κι αν Αυτός θέλει να μας δώσει. Αμπελώνας είναι η Εκκλησία μας. Ας μην γκρινιάζουμε λοιπόν στο Θεό, αλλά ας δεχόμαστε με χαρά ό,τι μας δίνει, γιατί όλους το ίδιο μας αγαπάει πάρα πολύ!!!

